TRAANEN
VAN EEN'
GRYZEN
HOLLANDER,

GESTORT OM DE NAARE TOESTAND VAN ZYN LAND, VEROORZAAKT DOOR DE SCHANDELYKE OVERWINNING

DER

ENGELSCHEN,

IN DE

WEST-INDIËN.

TE AMSTERDAM,
By, J. B. ELWE, Boekverkooper op den Hoek van de Pypemarkt en Dam 1781.

TRAANEN
VAN EEN'
GRYZEN
HOLLANDER.

Almagtig God!
Ziet gy het lot
Van Nederland, met gunstige oogen?
Of is uw hand,
Voor Nederland,
Beroofd van haar gevreesd vermogen?

Zal 't *Britsch* gebroed,
Dat schriklyk woedt,
De geessel onzer vryheid weezen?
Zal Neêrlands volk
Den wreden dolk,
Van die gehaate rovers vreezen?

Neen

Neen, God! uw hand
Zal Nederland,
Gelyk weleër haar bystand toonen;
Gy zult den *Brit*,
Op roof verhit,
In uwe gramschap niet verschoonen.

Dat hy in 't West',
Zyn Standaard vest';
Een weerloos volk voor zig doe knielen;
Eén wenk, ô God!
Stelt hem ten spot;
Uw adem kan zyn magt vernielen.

't Is waar, myn hart
Erkent met smart,
Dat Nederland die gunst verbeurde;
Maar 't roept U aan;
Doe 't niet vergaan,
Daar 't reeds zyne euveldaên betreurde!

Zyn ſchuld is groot,
Doch, nood en dood,
Doen waar berouw te voorſchyn komen;
't Knielt voor uw' throon,
ô God! uw Zoon
Deet voor die ſchuld zyn bloed reeds ſtroomen.

Op! Neêrlands volk,
Vrees vuur noch dolk;
Steun op den God der legerſchaaren:
Zyn ſterke hand,
Wil 't Vaderland
Door u verloſſen uit gevaaren.

Gesp 't zwaard op zy';
De dwinglandy
Der *Britten*, doe uw' moed ontbranden!
Doorklief de Zee,
De Wester Reê
Verwacht haar redding van uw handen.

Ja, heldendrom!
Keer niet weêrom
Dan met een krans van bloeijend lover:
Den Batavier
Voegt de eerlauwrier,
Bevochten op een' laffen rover.

Beef, Albion!
Die u verwon
Is God, de God der Nederlanders;
Hy die u ziet,
Brenge u tot niet;
Verbreisle uw bloedige oorlogs ſtanders!

Uw woest geweld
Zy perk geſteld,
Door Hollandsch dappre heldenzoonen!
Hun krygsgeluk,
Verbreek' het juk
Waar zy hun' trouw meê zien beloonen!

Hun leeuwenhart,
Te lang gesard,
Weet van bezwyken noch bedaaren.
Het schept zyn vreugd
In oorlogsdeugd,
Niet in verraad, als gy, barbaaren!

Als gy, wier moed,
Op Lamren woedt;
Wier overmagt den slag doet lukken;
Gy wien de moord,
Het meest bekoort,
Doch die in 't eind voor hun zult bukken.

ô Vaderland!
Kon nog myn hand
Een paerel aan uwe eerkroon hechten!
'k Vloog naar uw vloot,
Ontzach geen dood,
Om *Britsche* schelmen te bevechten.

Het oorlogs vuur,
Doet, uur op uur,
Voor u, myn' boezem heevig blaaken;
Nogthans zal ik,
Het oogenblik
Van uw triumph, niet mogen ſmaaken.

Myn ſtervend hart
Gevoelt met ſmart,
Dat u myn moed niet meer kan baaten;
Het voelt verdriet
Om dat het niet
Voor u, zyn laatſte bloed mag laaten.

Gy, die voorheen
Dit volk verſcheen,
Toen 't, biddend voor uw' throon geboogen,
Uw hulp genoot;
Toen gy den dood
Voor hun beroofdet van vermogen.

Leen tog uw oor,
ô, God! verhoor,
Verhoor een' Grysaart! — dat zyn traanen,
En uwe magt,
Zyn nageſlacht,
Het voetſpoor tot de vrede baanen!

W. V. O. Caspersz.